

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 42/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti Ľ. D., vedené pod sp. zn. Rvp 16870/2013 a sp. zn. Rvp 20819/2013 vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 96/13 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 169/13 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti Ľ. D. vedené pod sp. zn. Rvp 16870/2013 a sp. zn. Rvp 20819/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 16870/2013.
2. Sťažnosti Ľ. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2013 doručená sťažnosť L. D., (ďalej len „sťažovateľ“), vedená pod sp. zn. Rvp 16870/2013, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 96/13. Dňa 29. októbra 2013 sťažovateľ ústavnému súdu doručil sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 20819/2013, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 96/13 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 169/13.

Zo sťažností a z príloh k nim priložených vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 13. septembra 2007 doručeným Daňovému úradu Zvolen (ďalej len „daňový úrad“) domáha vyplatenia finančnej náhrady z dôvodu neoprávneného vymáhania daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty. Sťažovateľ svoj návrh z právneho hľadiska založil na § 72 ods. 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2011 (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), podľa ktorého ak sa ukáže v priebehu ďalšieho vymáhania, že vymáhanie bolo neoprávnené, patrí daňovému dlžníkovi alebo ručiteľovi za takto neoprávnene vymáhané sumy náhrada v dvojnásobnej výške, ako sa poskytuje za preplatky zavinené správcom dane (§ 63). Sťažovateľ pritom vychádzal zo skutočnosti, že exekučné tituly, na podklade ktorých proti nemu prebiehalo exekučné konanie, boli zrušené.

Daňový úrad rozhodnutím č. 685/230/62375/09/Pap zo 14. októbra 2009 požadovanú náhradu sťažovateľovi nepriznal. Proti označenému rozhodnutiu daňového úradu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) rozhodnutím č. I/221/17211-129746/2009/994088-r

zo 14. januára 2010 tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie daňového úradu potvrdilo, keď sa nestotožnilo s argumentáciou sťažovateľa.

Sťažovateľ podal proti označenému rozhodnutiu daňového riaditeľstva žalobu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 23 S 30/2010-59 z 13. októbra 2010 žalobu sťažovateľa zamietol. Citovaný rozsudok krajského súdu na základe odvolania sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 53/2010 z 21. septembra 2011 potvrdil.

Sťažovateľ sa sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2012 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 53/2010 z 21. septembra 2011. Ústavný súd sťažnosť uznesením sp. zn. III. ÚS 60/2012 zo 7. februára 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v sťažnostiach najmä uvádza:

«... dňa 15. marca 2010 som požiadal Krajskú prokuratúru v Banskej Bystrici o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia daňového riaditeľstva č. I/221/17211-129746/46/2009/994088-r. Prokurátor v danej veci vydal protest, o čom som bol vyrozumiený len oznámením č. Kd 49/10-20 zo dňa 12. januára 2011. V oznámení je ale uvedené, že prokurátor v podanom proteste nemohol uplatniť moju argumentáciu uvedenú v podnete z 15. marca 2010, prípadne v žalobe z 29. marca 2010. Mne ako účastníkovi konania sa obsah protestu s povinnými náležitosťami podľa § 22 ods. 2 zákona o prokuratúre nedoručuje. Nakoľko som nesúhlasil s vybavením podnetu a s vydaným protestom, požiadal som Generálnu prokuratúru SR o preskúmanie zákonnosti konania prokurátora krajskej prokuratúry. Na základe protestu prokurátora vydalo Ministerstvo financií SR podľa § 69 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie č. MF/9313/2011-71 zo dňa 17. februára 2011, ktorým nevyhovelo protestu prokurátora.

Rozklad bol zamietnutý rozhodnutím Ministerstva financií SR č. MF/12521/2011-71 zo dňa 11. apríla 2011. Rozhodnutie Ministerstva financií SR č. MF/12521/2011-71 zo dňa 11. apríla 2011 je preskúmateľné súdom. Prokuratúra však ďalej nekonala. K tomuto prostriedku nápravy – k preskúmaniu uvedeného rozhodnutia súdom – uvediem, že podaná žaloba na príslušnom súde nie je spôsobilá na nápravu veci, ktorej sa v podanom podnete zo dňa 15. marca 2010 dožadujem. Na základe mojej žiadosti zo dňa 17. 2. 2011 vydala Generálna prokuratúra SR oznámenie, ktorým môj opakovaný podnet zamietla oznámením č. VI/Gd66/11-16 zo dňa 6. mája 2011, v ktorom na záver uviedla, citujem: „Konanie o proteste Krajského prokurátora je v súčasnosti právoplatne ukončené tak, že protestu nebolo vyhovené. Spisy boli vrátené Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici, ktorá posúdi, či bude uplatnený ďalší právny prostriedok prokurátora.“ Predposledné vyjadrenie, ktoré mi bolo doručené zo strany krajskej prokuratúry je oznámenie Kd 51/11-39 zo dňa 31. augusta 2011, ktorým som bol upovedomený, že „orgány prokuratúry nie sú účastníkmi v konaní o žalobe. Takisto, že v pôsobnosti prokuratúry nie je vydávanie pokynov účastníkom konaní, ktoré boli procesne dotknuté uplatnením prostriedkov výkonu dozoru prokurátora“. Aj posledné oznámenie č. Kd 96/13-3 krajskej prokuratúry zo dňa 20. mája 2013 je dôkazom pretrvávajúceho porušenia základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov a porušením č. 48 ods. 2 Ústavy SR... Aj toto oznámenie je len právny názor prokurátora, ale nie oficiálne ukončenie protestu prokurátora. Protest prokurátora nie je ukončený nevyhovením podanému protestu zo strany orgánu verejnej správy, pretože prokurátor je podľa § 5 a § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre povinný vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení zákona. Je to jeho povinnosť, ale spôsob akým to vykoná je na jeho rozhodnutí, ale nejaké opatrenie je povinný vykonať. Keďže v tomto prípade prokurátor už netrvá na podanom proteste, požiadal som ďalšou žiadosťou prokuratúru o jednoduché riešenie a to – späťvzatie protestu prokurátora. Žiadosť som zaslal na Krajskú prokuratúru v Banskej Bystrici. Celé konanie o podanom podnete zo dňa 15. marca 2010 je ukončené len oznámením č. VI/2 Gd 169/13-5 Generálnej prokuratúry SR zo dňa 21. 8. 2013. Z týchto vyjadrení prokuratúry nie je jednoznačne vyjadrené stanovisko prokuratúry, či podaný podnet je dôvodný alebo nedôvodný a odložený. A keďže sa prokuratúra stotožnila s právnou argumentáciou v rozhodnutí o proteste prokurátora a nezdieľa moju argumentáciu na uplatnenie § 72 ods. 10 zákona

o správe daní v podanom podnete zo dňa 15. marca 2010 prokuratúra bola povinná môj podnet zo dňa 15. marca 2010 vyhlásiť ako nedôvodný a odložený.»

Podľa názoru sťažovateľa *„podaný podnet nie je do dnešného dňa zákonným spôsobom ukončený, nie je vyhlásený ani za dôvodný alebo za nedôvodný. Aj podaný protest prokurátora má nejasné ukončenie.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažností na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na právnu ochranu porušené bolo.

2. Základné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené bolo a pretrváva.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici a Generálnej prokuratúre SR konať a ukončiť podnet zo dňa 15. marca 2010 podaný ... zákonným spôsobom tak, ako to prikazuje zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre bez zbytočných prietahov, čím vracia vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Sťažovateľ sa tiež domáha úhrady trov konania, ako aj ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 16870/2013 a sp. zn. Rvp 20819/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľa a krajskej prokuratúry, proti ktorej sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 96/13 a postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 169/13

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 96/13

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich základných práv podľa ústavy tým, že krajská prokuratúra konanie o jeho podnete z 15. marca 2010 *„do dnešného dňa zákonným spôsobom neukončila, nevyhlásila ani za dôvodný ani za nedôvodný“*, pričom *„aj podaný protest prokurátora má nejasné ukončenie“*.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podaním z 9. mája 2013 žiadal krajskú prokuratúru o *„vybavenie podnetu doručeného krajskej prokuratúre 15. marca 2010 a ukončenie protestu prokurátora“*, pričom táto prípisom č. k. Kd 96/13-3 z 20. mája 2013 podnet sťažovateľa odložila. Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kd 96/13 pre porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

V súlade s § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre na účely konania podľa tohto zákona alebo osobitného zákona a na vybavenie podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, krajského prokurátora alebo prokurátora krajskej prokuratúry.

Z citovaných ustanovení zákona o prokuratúre vyplýva, že proti postupu krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kd 96/2013, ako aj jej prípisu č. k. Kd 96/13-3 z 20. mája 2013, ktorým bol vybavený podnet sťažovateľa z 9. mája 2013, mohol sťažovateľ podať opakovaný podnet, ktorý ústavný súd podľa svojej ustálenej judikatúry považuje za účinný právny prostriedok ochrany práv v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (napr. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05). Uvedená skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažností z dôvodu neprípustnosti.

Na základe uvedeného ústavný súd túto časť sťažností sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 169/13

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného

práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo postupom, ktorý vydaniu samotného rozhodnutia predchádzal. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť predmetom kontroly len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Zo sťažností a z príloh k nim priložených vyplýva, že podnet sťažovateľa z 18. júna 2013, v ktorom „*vyslovil nespokojnosť s vybavením podnetu z 9. mája 2013 krajskou prokuratúrou*“, prokurátorka generálnej prokuratúry vybavila prípisom č. k. VI/2 Gd 169/13-5 z 21. augusta 2013, v ktorom predovšetkým uviedla:

«V podnete namietate postup krajskej prokuratúry pri vybavení Vášho podnetu z 15. marca 2010. Podľa Vášho názoru podnet nie je meritórne vybavený. S týmto tvrdením sa nemožno stotožniť. Podľa § 35 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)

(1) Pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

(2) Prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo.

(3) Ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Prokurátor Váš podnet vybavil v súlade s citovanými ustanoveniami, vo veci podal protest prokurátora, o čom Vás upovedomil. Konanie o proteste bolo právoplatne skončené rozhodnutím ministra financií tak, že protestu prokurátora nebolo vyhovené. K Vašej

požiadavke, aby prokurátor v prípade, že sa stotožňuje s právnymi závermi rozhodnutia o nevyhovení protestu prokurátora, zbral podaný protest späť, nemožno vyhovieť, nakoľko takýto postup zákon neumožňuje.

Podľa § 24 zákona o prokuratúre

(1) Konanie o proteste prokurátora je osobitné konanie, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

(2) Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie o proteste prokurátora sa primerane vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného, podaný protest prokurátora možno vziať späť len do právoplatného skončenia konania o proteste prokurátora, keďže konanie je právoplatne skončené, nemožno podaný protest vziať späť.

Vaša požiadavka, aby vzhľadom na neuplatnenie ďalšieho právneho prostriedku prokurátora, a to žaloby na súd podľa § 35 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, Vám bolo zaslané ďalšie upovedomenie o vybavení podnetu z 15. marca 2010, rovnako nemá oporu v zákone. Konanie o podnete bolo skončené upovedomením o spôsobe vybavenia listom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici z 12. 01. 2011 číslo Kd 49/10-20. Tu považujem za potrebné zdôrazniť, že prokuratúra ako štátny orgán môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Týmto je Váš opakovaný podnet vybavený. Súčasne s poukazom na § 34 ods. 2 zákona č.153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov oznamujem, že Vaše prípadné ďalšie podnety v tejto veci, neobsahujúce nové skutočnosti, už nebudú na prokuratúre vybavované.»

Z obsahu označeného prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že prokurátorka generálnej prokuratúry sa opakovaným podnetom sťažovateľa riadne zaoberala a po jeho preskúmaní (vychádzajúc z príslušných dozorových denníkov krajskej prokuratúry sp. zn. Kd 49/10, Kd 51/11) dospela k záveru, že je nedôvodný, a preto ho odložila.

Vychádzajúc z citovaného a s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa uplatnenú v sťažnostiach a aj v jeho opakovanom podnete z 18. júna 2013, ústavný súd konštatuje, že

prokurátorka generálnej prokuratúry sa zaoberala všetkými námietkami sťažovateľa, a to námietkou (ne)vybavenia podnetu sťažovateľa z 15. marca 2010, námietkou (ne)ukončenia konania o proteste prokurátora krajskej prokuratúry, ako aj námietkou späťvzatia tohto protestu, pričom právne závery, na základe ktorých opakovaný podnet sťažovateľa odložila, sú podľa názoru ústavného súdu akceptovateľné a udržateľné, a preto namietaným postupom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na dosiaľ uvedené považuje za potrebné poukázať tiež na skutočnosť, že aj samotný sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že bol „vyrozumený oznámením prokurátora krajskej prokuratúry č. Kd 49/10-20 zo dňa 12. januára 2011“ v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre o tom, že 5. januára 2011 bol prokurátorom tejto prokuratúry podaný protest proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva č. I/221/17211-129746/2009/994088-r zo 14. januára 2010. Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať záver prokurátorky generálnej prokuratúry o tom, že konanie o podnete sťažovateľa z 15. marca 2010 bolo skončené v zmysle § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre už citovaným prípisom krajskej prokuratúry z 12. januára 2011, rovnako ako nemá dôvod spochybňovať jej záver o tom, že konanie o proteste prokurátora krajskej prokuratúry z 5. januára 2011 bolo skončené rozhodnutím ministra financií Slovenskej republiky č. MF/12521/2011-71 z 11. apríla 2011, ktorým tento zamietol rozklad sťažovateľa proti rozhodnutiu Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/9313/2011-71 zo 17. februára 2011, ktorým sa nevyhovelo protestu prokurátora. Protest prokurátora je právnym aktom, na základe ktorého môže orgán, ktorého sa napadnuté rozhodnutie týka, protestu vyhovieť alebo nevyhovieť. Rozhodnutie tohto orgánu o proteste prokurátora nie je bezprostredným rozhodnutím o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach subjektov, ktorým prokurátor poskytuje ochranu. Ide o rozhodovanie o návrhu prokurátora, ktorý nie je účastníkom správneho konania, pričom samotné podanie protestu nemá vplyv na formálno-právnu právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, t. j. rozhodnutia vo veci samej (m. m. PL. ÚS 17/98).

Sťažovateľ spája namietané porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy s namietaným porušením svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom zastáva názor, že konanie o jeho podnete z 15. marca 2010 ani konanie o proteste prokurátora krajskej prokuratúry dosiaľ nie je „oficiálne ukončené“. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno s prihliadnutím na jeho argumentáciu reálne uvažovať v danom prípade ani o tom, že postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Gd 169/13 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti konštatoval, že generálna prokuratúra nemohla v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 169/13 porušiť základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto aj túto časť sťažností odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnostiach.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014